

Bestemmelserne i artikel 15 i Haager-konventionen af 15. november 1965 om forkyndelse i udlandet af retslige og udenretslige dokumenter i sager om civile eller kommercielle spørgsmål træder i stedet for bestemmelserne i det foregående stykke, såfremt det indledende processkrift i sagen skal fremsendes i medfør af nævnte konvention.

Kapitel 8

Litispændens og indbyrdes sammenhængende krav

Artikel 21

Når krav, der har samme genstand og hviler på samme retlige grundlag, fremsættes mellem de samme parter for domstolene i forskellige kontraherende stater, skal den domstol, for hvilken sagen sidst er indbragt, på embeds vegne erklære sig inkompetent til fordel for den domstol, ved hvilken sagen er anlagt først.

Den domstol, som herefter skulle erklære sig inkompetent, kan udsætte afgørelsen, såfremt den anden domstols kompetence bestrides.

Artikel 22

Når krav, som er indbyrdes sammenhængende fremsættes for domstole i forskellige kontraherende stater, kan den domstol, for hvilken sagen sidst er indbragt, udsætte afgørelsen, så længe begge krav behandles af den domstol, ved hvilken sagen er anlagt først.

Denne domstol kan også på begæring af en af parterne erklære sig inkompetent, forudsat at dens lovgivning tillader forening af indbyrdes sammenhængende krav, og at den domstol, ved hvilken sagen er anlagt først, er kompetent til at behandle begge krav.

Krav anses for indbyrdes sammenhængende i denne artikels forstand, såfremt de er så snævert forbundne, at det er ønskeligt at behandle og påkende dem samtidig for at undgå modstridende afgørelser i tilfælde af, at kravene blev behandlet hver for sig.

Artikel 23

Såfremt kravene henhører under flere domstoles enekompetence, skal den domstol, for hvilken sagen sidst er indbragt, erklære sig inkompetent til fordel for den domstol, ved hvilken sagen er anlagt først.

Kapitel 9

Foreløbige, herunder sikrende retsmidler

Artikel 24

De foreløbige, herunder sikrende retsmidler, der er fastsat i en kontraherende stats lovgivning, kan kræves foretaget af den pågældende stats retslige myndigheder, selv om en domstol i en anden kontraherende stat i medfør af denne konvention er kompetent til at afgøre selve sagen.

Afsnit III

Anerkendelse og fuldbyrdelse

Artikel 25

I denne konvention forstås ved »retsafgørelse« enhver afgørelse truffet af en domstol i en kontraherende stat, uanset hvorledes den betegnes som f. eks. dom, kendelse eller fuldbyrdelsesordre, herunder justitssekretærens beslutning om fastsættelse af sagsomkostninger.

Kapitel 1

Anerkendelse

Artikel 26

Retsafgørelser, der er truffet i en kontraherende stat, skal anerkendes i de øvrige kontraherende stater, uden at der stilles krav om anvendelse af en særlig fremgangsmåde.

Opstår der strid om, hvorvidt en retsafgørelse kan anerkendes, kan enhver part, som gør anerkendelsen gældende, efter den i dette afsnits kapitel 2 og 3 fastsatte fremgangsmåde få fastslået, at retsafgørelsen skal anerkendes.

Gøres anerkendelsen gældende under en verserende sag ved en domstol i en kontraherende stat, hvis afgørelse afhænger af anerkendelsen, er denne domstol kompetent til at afgøre spørgsmålet om anerkendelse.

Artikel 27

En retsafgørelse skal ikke anerkendes:

- 1) såfremt en anerkendelse vil stride mod grundlæggende retsprincipper (ordre public) i den stat, som begæringen rettes til;
- 2) såfremt det indledende processkrift i sagen ikke forskriftsmæssigt er blevet forkyndt